

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, měrc 1996
lětnik 45

3

Bože słowo za nas

Jezus praji: Štóź chce wulki mjez wami być, tón dyrbi waš služownik być. Marka 10,43

Wot džěcatstwa sem chcemy wulcy być. W někotrymžkuli bydlenju je we wudwjernje měritko připrawjene, kotrež dyrbi roscenje džěsca dokumentować.

„Sym džě hižo wulki“, praji džěćo, hdyž chce někajke zwažliwe přece spjeljene měć. „Za to sy hišće přemałki“, slyši potom husto jako wotmołwu. Jeli pak sej dorosceni něšto wosebite přeja, jeli sej wosebite zadžerženje džěsca žadaja, potom rěka spěšnje: „Sy tola hižo wulki!“

Dokelž je wot małosće sem telko wuměnjenjow na „wulke być“ zwjazane, chcemy tehodla na kóždy pad po móžnosći spěšnje wulcy być. A tuta žadosć přeidže nam tak do kosćow a kreje, zo chcemy, po tym zo je naše čěło přestało rosc, přeco hišće „wulcy“ być, znajmjeńša pak „wyšstupać“. Haj, někotři chcedža cyle wysoko stupać.

To zwisuje z našež žadosću za njewotwisnosću. Jako džěćo dožiwy, zo maja nam wšitcy, kotřiž wjetši su, něšto prajić. A započínamy začuwać: Čim mjenje wosobow „nad“ sobu mamy, čim wjetša je naša swoboda za rozsudy. Přetož štóź „dale horjeka“ sedži abo štóź je „cyle wulki“, smě druhim - mjenje abo bóle „wot horjeka“ - pokazać, kak so něšto čini. Wón abo wona džě ma lépsi přehlad. Po zdaću tča wopisane situacije a wuwica jednorje w našež naturje.

Tehodla je derje, zo Chrystus ničo wot nas njewočakuje, štož by přeciwo našež naturje było. Wón njewojuje přeciwo našež žadosći, wulcy być. Wón pokazuje nam wašnje, kak móžemy so mjez sobu přetrjechić a při wšěm mjez sobu žohnowanje być a nic čěža: „Štóź chce

mjez wami wosebniši być, tón njech je waš wšitkich wotročk“, přida wón horjeka citowanemu hronu.

Teoretisce je to jasne. „Minister“ mjenuja so tehodla čłonojo knježerstwa, „služownicy“. We wjele wobłukach zjawneho žiwjenja, wosebje pak tež w cyrkwi, rěka džělo tež „služba“. Tola z wuběrom słowa njeje hišće zwoprawdžene, štož nam Chrystus napoži. A pomjenowanja same njewuskutkuja hišće, zo sej mjez sobu ze službu žiwjenje wolóžimy. Tehodla drje pisa tež Pawoł na Romskich: Jedyn njech přetrjechi druhého z česćownosću. To leži na samsnej runinje: nic wočaknyć a reagować, ale přeni być.

Kak móže so naša towaršnosć a naša cyrkej přeměnić, haj kak přeměnimy so sami zbožownje a budžemy wozbožacy rowjenkojo, jeli tajke sady Swjateho pisma jenož wjace njerecitujemy, ale sami tež činimy. Haj, budžemy so nad sobu samymi džěwać, jeli tajke zadžerženje njewočakujemy najprjedy wot druhich, ale wot sebj samych. Póstny čas chce nas k temu znowa wužadać. Wón chce nas wužadać k temu, wo čłowjeskim Synu přemyslować a jeho scěhować, kotryž tež njeje přišo, zo by so poslužować dał, ale zo by služil. Jenož tehodla je WÓN naše wumóženje.

Mjez nami budže so móc něštožkuli wumóžić a něchtóžkuli, jeli spytamy w Chrystusowemu duchu so z pomocliwosću mjez sobu přetrjechić. Hdžež pak je so tajke poradžilo, tam njesměmy so z tym před sobu naduwać a wšo zaso zničić. Skerje směmy so sami a zhromadnje nad tym wjeselić,

kotre originelne mysle smy měli při mjezsobnym dopokazanju, kak dobri móža křescenjo mjez sobu być. A hdy bychmy sej potom hišće mjez sobu priznać móhli, zo je druhu wo-

prawdže we wšěm „ptačka wottrěliť“ abo druha při tajkim žiwjenskim wašnju najwjetša je, potom móhlo žiwjenje samo druhdy wšědny džěń swjeden być. Slesazeck

Cyrkej w Klětnom

Foto: Maćij

Z našich wosadow: Klětno

1996 woswjeći wjeska Klětno swoje 600lětno wobstaće. Zakład za tutón jubilej je přispomnjenje Klětnjanskeje cyrkwe w Mišnjanskej cyrkwinskej matrikli w l. 1396. Mjeno Klětno, tam „Kljetnow“, hižo pokazuje, zo su Serbja wjes něhdy založili. W zwisku z němskej wuchodnej ekspansiju podrjadowa so Klětno Mišnjanskemu biskopstwu. Wjes ze swojimi wjesnymi džělemi Klětnom, Jamnom, Jazuom, Wolešnicu, Košlu, Cymplom, Radšowkom, Dyrbachom a Domašwařdu ležeše zboka wulkich wikowanskich dróhow srjedžowěka. Žiwjenske poměry wobydlerjow, kotřiž wobdžělowachu pola z pěskowej pódu, běchu skromne. Při wšěm daše partronatne knjejestwo nad Jamnom w Klětnom cyrkej natwarić, kotraž wobhladowaše so dołhi čas jako najrjeńša cyrkej Šleskeje. Cyrkej wotpali so w aprylu 1945 hač na zakładne murje. Džako-

wano wobhladniwosći tehdomnišeho fararja, dr. G. Alpermann, je so hódnotny wotarny wobraz ze šule Lucasa Cranacha Młódšeho wuchował. Z wulkimi napinanjami je so wosadze poradžilo, cyrkej znowa natwarić, kotraž so hižo w l. 1950 znowa poswjeći. K najbolostnišemu w stawiznach wosady słuša čězki čas 30lětnje wójny, hdyž bu wjes někotry króc wurubjena a wotpalena. Dokelž bu tehdom tež fara wopór płomjenjow, su so tež hódnotne zapisy spaliće.

W zańdženym lěstotku rozščěpi so wosada nanuzowaneje cyrkwinskeje unije dla. Tak nasta nimo ewangelskeje wosady staroluterska wosada, kotraž sej w l. 1846 swoju cyrkej natwari. Z twarom železniskeje linije Falkenberg-Kohlfurt dósta Klětno „zwisk ze swětom“. Wotkryće wuhla slubi hospodarske polěpšenje. Hórniske towaršnosće so zasydlichu, wjes rosćeše. Z tym zwjazane

pak bě tež rozpad serbskeje řeče a kultury. Prawidłowne serbskorěčne kemše wotměwachu so naposledk w 30. lětach našeho lětstotka. Tež Klětnjanska drasta so zhubi.

Fatalna za Klětno bě energijowa politika NDR. Knježerstwo bě dewastowanje wsy přez brunicowu jamju Bjerwałd planowało. Wjesny džěl Jazua hižo njeje. Tež Klětnoho njeby hižo bylo, njeby-li přewrót w l. 1989 přišoł.

Mnozy su tehdom zmužiče za wuchowanje wsy wojowali. Mnozy – tež Domowina – su tehdom wjesnjawanow podpěrali. Kóždu 1. njeđzelu we februarje

woswjećaj so w Klětnom džakne kemše, džak za to, zo je so wjes wuchowała.

Džensa bydli w Klětnom něhdže 1 400 wobydlerjow, z nich přisłušeja někak 900 ewangelskej, někak 200 starolutherskej wosadže. W zańdženych pjěc lětach sta so wjele, zo by so infrastruktura wsy polěpšiła. Na postja rjemjesnikow a přemyslnikow su so w Klětnom zasydlili. Tole řeči za přichod. Wulke lěsy a mnohe haty wobrubjeja wjes a postajeja powabk tuteje wokoliny. 1995 bě Klětno hosćičelska wjes serbskeho ewangelskeho dnja. **Angelika Kroll**

Cyrkej w Klětnom

Foto: Maćij

A woprawdže chcychu so někotři hižo wotsalić, to Jan spěšnje zawoła: „Njejsym přemały, jenož hdyž so lód...”

„Ty so ani na lód njezwěriš a chceš z nami kopańcu hrać? Ně, ně“, wusměšowachu jeho hólcy.

Jan nimale ptaše: „Derje, póndu přez Rycerjec hat.“ Ale hólcy so jenož hišće bóle smějachu, hdyž widžachu sylzy w jeho woćomaj, a prajichu: „Okey, kaž chceš. Pój!”

Dokelž ležeše Rycerjec haćik zwonka wsy, dyrbjachu hólcy cyły kónčk běžeć. Janej běše to lube. Boješe so toho tak mjenowaneho „pruwowanja“ a chcychu je tak dołho kaž móžno wotsunyc. Ale hižo po 10 mjeńšinach běchu hat docpěli. Hólcy stupichu so blisko k brjohu, zo njebychu nič skomdžili, a Tomaš praji: „Jano, nětk pokaž, što móžeš!“ a storkaše jeho na čenki lód.

Janej nimale wutroba wusađi z luteho stracha. Činješe přenju njewěstu kroćel. Ničo so njehibaše. Lód ležeše měrny kaž hewak. Nětko druhu, třěću kroćel. Janowej noze běštej

mjechkej kaž butra. Džiwaše so, zo móžeše scyła hišće jednu nohu před tamnu stajic. Měješe nimale hižo poloju hata za sobu, hdyž započa nadobo lód pod jeho nohomaj pikotać a woda ze škałobow stupać. Stróže Janej dych wotrazychu. Chychu dale stupać, ale bě kaž sprostnjeny. Z brjoha jemu hólcy přirjeju, zo dyrbi dale běžeć, ale Jan so hišće přeco njemóžeše hibać. Skónčnje wotući ze sprostnjenja a spyta, tak spěšnje kaž móžno so k brjohu suwać. Běchu to drje jenož někotre metry, ale jemu zdachu so to być kilometry. Sekundy čahachu so kaž žwjenkačk do dołhosće. Ale skónčnje, skónčnje docpě brjoh. Njemóžeše sam prawje wěric, zo je zaso na krutej zemi. Cyle slaby zwjeze so na zdónk što ma.

Hólcy wótře rjejo přiběžachu. „Super, Jano, ty sej něšto zwěriš.“

„Směm nětk sobu kopańcu hrać?“ praše so Jan mjelčo.

„Wězo“, nygaše Tomaš. „Chcemy hnydom přenju rundu hrać?“ **Madlenka Malinkec**

Moje šulske lěta w Rakecach

(Pokročowanje)

Kulturne žiwjenje a wostrózbjacy wukónc

Z Běheho Chołmca pochadze wučer Jan Sykora, kiž je so předewšěm na kulturnym polu w našej šuli jara prócowal a šulski chór nawjedował. Wosebje naše holcy běchu jemu přichilene. To bě tež bjez džiwa. Sykora běše šikwany a zrostny młody muž. My hólčata běchmy porno njemu małe piskory. Zahoriće smy pod jeho nawodom němske a serbske a ruske spěwy zanošowali. Smy tež zwonka Rakec wustupowali, so wězo w modernych busach po kraju nječumpali, ně, na starych kelpotakach sydajo, tak zo bu ći po puću w črjewach što wě kak džiwno.

Jónu jěđzechmy z nakładnym awtom do Budyšina, zo bychmy tam w nowym měsće w nowozałożenym pioněrskim palasće wustupili. W Zarěču pak zajěđze nam wučer Ela ze swojim motorskim do awta a so zrani. A dyrbjachmy potom

teje karambolaže dla dołho čakać, a tuž smy přepozdže do města dojěli.

Ze Sykoru pobychmy tež na Zjězdze Serbow 1950 w Budyšinje. To słušeše do našich wulkih dožiwjenjow, asměđzachmy tam nowemu němskemu prezidentej hołdować, wo kotrymž wšak so přeco – wězo začichim – twjerdžeše, zo je sam delnjoserbskeho pochada. Džensniša młodzina sej njemóže zawěrnó předstajic, kajki wosobowu kult je so z nim činił, z nim a wězo tež z jeho nasłědnikami, a do toho z „wulkim Stalinom“. Na Zjězdze Serbow smy na Młynkec łuce sobu rejowali. Džensa zda so mi tole wšitko někak wěc być, kotraž by so hodžała pod rubriku „Potjomkinske wsy“ zarjadować. Što so tehdom wšitko za němsko-serbskimi kulisami wotměwaše, my džěci wězo njezhonichmy. Tež tale nowa němska wyšnosť bě nas Serbow zaso na swoju, byrnjež chětro pozłoćanu wotežku wzała.

Nalićenje našich serbskich

Janowe pruwowanje

„Ja chcu pak tež sobu kopańcu hrać!“ praše Jan wótře.

„Što, ty chceš z nami hrać, ty mały hwižko? Dži radšo domoj, to nič za tebe njeje“, wusměšowachu jeho hólcy.

„To je njefairnje. Dajće mi tež sobu hrać, prošu.“

Tomaš, nawjednik hólcow, přemyslowaše a rjekny potom: „To njeńdže, sy hišće přemały... hmmm... abo... mam dobru ideju. Dyrbimy pak najprjedy wuradžować.“ A hižo běžachu wšitcy, nimo Jana wězo, přec. Něšto metrow dale zastachu, zo bychu wo Tomašowej ideji wuradžowali. Bórže běchu hotowi a wróćichu so. Tomaš započa: „Smy wob-

zamknyli, zo směš wotnětka přeco z nami kopańcu hrać...“

„Oh woprawdže? Super!“

„Ale najprjedy dyrbiš pruwowanje wobstać, a tute wostjeji w tym, zo dyrbiš sam a bjez pomocy Rycerjec hat překroćić.“

Jan so nastroži. Staršej běštaj jemu wuraznje zakazałoj na lód hić, dokelž wodnjo hižo taješe. Jan mjelčo rjekny: „Ale nan je prajił...“

Dale hižo njeprjěńdže, dokelž přetorhny jeho jedyn z hólcow:

„Widziš, Tomašo, tón tla ma strach. Sym hnydom prajił, zo je hišće přemały. Pójće, pónđzemy! To tak a tak nič njebudže.“

wučerjow pak by njedospołne wostało, bych-li na knježnu Hańžu Rječkec zabył. Hač do kónca nam podawaše serbsčinu. A kelko wušparanjow druhdy z nami měješe! Běchmy lózyska bobrija. Kwitowanku za wšě njepočinki wšak naposledk dóstachmy. Po šulskich pruwowanjach nalěto 1951 bě so w našej paralelce někotrym hólčiskam wuzdało, našej šuli hišće raz prawje zeškodźec. Rozteptachu što wě kelko krydy na špundowanju a namačachu wšitko z tintu. Z nožemi kałachu a rězachu do blid a ławkow. A wjeršk wšeho – a to či bě najstrašniše: Jedyn šuler, trochu starši, dokelž bě „sedžo wostał“, da so do Pieckoweho portreta na scénje a jón zwonjećesći. Naš tehdomniši rjadow-

niski wučer, kiž z Zwickau pochadzeše a pozdžišo w serbskej instituciji džětaše, je zawěšće tójšto stracha sobu wustać dyrbjał, wosebje teho wobrazu dla. Facit běše: Planowana wotchadnička ze zabawu za šulerjow, wučerjow a staršich za wobě rjadowni so šmórny. Kałzačinjerjo dóstachu wotpowědnu censuru a wotpowědny zapisk do wuswědčenja. Na Rakečanskej rybarskej šuli wotmě so njedzělu dopołdnja krótka ceremonija, hdžež swoje wopisma dóstachmy. Tak běchu nas z Rakečanskeje šule wuzohnowali. Ja pak so najebač na wšo rady na tónle čas a předejšem na svojich serbskich wučerjow dopominam.

Hinc Šolta

Hrono we Łazowskej cyrkwi

Foto: Maćij

Serbske a němske kemše we Łazu

Njedzělu, 21. januara 1996, w 9.00 hodž. wotměwachu so we Łazowskej cyrkwi dwurěčne kemše, kotraž kn. superintendent Albert z Budyšina a farar Meister z Łaza swjećeštaj.

Z tutymi kemšemi dyrbješe so na jednej stronje serbskim wosadnym składnosć poskićić, Bože słowo w maćernej rěči słyšeć, na druhej běchu kemše runje tak za němskich wosadnych myslene. Wosada wobdžěli so při wuhotowanju Božej služby. Tak přečita wosadny scénje w serbskej rěči.

Mi so wosebje spodobaje móčne spěwanje 41 kemšerjow, kotřiž spěwachu, kaž zamóžachu, zdobom pak serbsce pak němsce. Dwurěčna litur-

gija a džěle přédowanja w serbskej rěči su wobohaćenje.

Při bjesadze po kemšach we wosadneje rumnosći při kofeju abo čaju móžachu so mysle wot tajkich kemšach wuprajić. Wšitcy mjenjachu, zo móhła tuta forma k dobrej tradiciji rozrosć. K temu chcemy sej přichodny króć tež hosći z druhich wosadow přeprosyc.

Za lěto 1996 stej we Łazu hišće dvě serbskej wosadneje popołdni planowanej a w lěću, hdyž budze w cyrkwi zaso ćoplišo, dwurěčne kemše.

Zhromadnje pomodlichmy so na kóncu zeńdženja serbsce Wótče naš, štož so na kemšach stało njebě.

G. M.

Handrij Zejler

Nalěčo

*Lóžiše křidła pozběhuj, duša,
z radosću přeńdžena zaspěwaj!
Dobyća krónu powitać słuša,
dobyćer wóska a nowy raj.
Hlajće tu krónu a raj:
błyšćaty, zeleny kraj.*

*Rězata zyma, morjate duchi
šwikaja škruty nam daloke.
Witanje njewuprajneje pychi
nalěčo widžimy rodžene.
Slěborna žołma brjóžk ma
zeleny, wumóžena.*

*Wožiwej truny, dobyćo krasne,
nazymnja rosa je polodža.
Zeleń so, hono! Njebjo je jasne.
Pastwišćo, kwětkuj! Bóh wokřewja.
Kčěj, łuka, wupyšej so!
Kudžerki dobywa krjo.*

*Z wjesołymi nětk trunami wuńdu
zbóžny přez hory a doły; tam
wusnjene wucho wubudźić póndu
lěsneho zwuka, što mjelči sam?
W wjeselach wokošejo
koleba žiwjenje so.*

*Čečata rosa, wěškuj na trawach,
hrajće přez kwětki, wy wětriki!
Po wšěch so přelij, wjesele, stawach,
pisańće, wěncy, so na harfi!
Spěwarjow kěrluš zřja,
zemi Bóh njebjesa da.*

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Z Łupoje. Štwórtk, sydowadwaceteho maleho rózka, smy jedneho cyrkwineho předstejicerja z wosebny m wozom po našeho noweho knjeza duchowneho kandidatu Voigta do Klětného posłali. W našej wsy běchu so z wjele ludom cyrkwinu a gmejnsy předstejicerjo

zhromadźili, jako tón luby knjez přijědže. Knjez farar Sykora jeho z luboznej rěču powita a jeho tež blišu njedzělu w cyrkwi swjedzence wosadze předstaji. Bóh zohnuj našeho lubeho knjeza duchowneho a přez njeho tež nas.

SN, 14. měrc 1896

Foto: G. W.

Wo Serbach rěčachmy

Dajće mi powědać wo zajimawym podawku jow w Allgäuju pod samymi Alpami. Ja sym šulerka 6. rjadownje rěčneho gymnazija „Carl von Linden“ w Kemptenje. Na spočatku noweho šulskeho lěta rěčachmy w zemjepisu wo wotbagrowanju brunicy. Wučer so nas praše: „Štó z was wě, hdže je Choćebuz?“ Jako jenička so ja přizjewich: „We Łužicy!“ a pokazach na karće město. Wučer so dziwaše a chcyše wědźec, zwotkel to wěm. Trochu horda powědach, zo je džěl mojeje swójby serbski, džěda a wowka, wujojo, kuzenki a kuziny we Łužicy, ja pak so narodžich w Drježdžanach. Wot teho časa sem chcyše wučer wjele wědźec wo Łužicy. Wo Serbach njebě hišće ženje ničo słyšať. Stajnje so mje praše, a ja njemóžach jemu přeco prawje wotmołwić. Tuž scěhowacy podawk:

Raz přińdžeštaj do hodžiny dorosćenaj. Wučerja znajachmy, ale štó bě ta žona? Što měješe w kobjeli? Cyle wěsće zwisuje to z tym, štož smy krótko do teho widželi na video-kasetach wo Łužicy. Bórže bě wšěm jasne, to je moja mać. Wona nas postrowi: „Pomhaj Bóh, lubi šulerjo“ a přeloži nam serbski ewangelski postrow. Wšitcy so dziwachu, zo móže wona serbski. Wjele nam powědaše wo Serbach, najprjedy wo swojej swójbje, wo serbskich přestowarnjach, wo šulach a gymnazijomaj a pokazowaše temu wšelake serbske wěcy, serbsku protyku, serbsku chorhoj, serbski časopis za dźěci „Płomjo“, serbsku čitanku a ewangelski serbski „Pomhaj Bóh“. A napisa někotre słowa: šula,

awto, tafla – to wšak wšitcy rozumjachmy, ale „pisać“, što měješe to rěkać? Směšne běchu wotmołwy, snano to rěka „Piz-za“.

Wo serbskich nałožkach nam powědaše, wo chodojty palenju, štož je podobne na naš „Funkensonntag“ na njezdzi po póstnicach. Hdyž nam ptači kwas wopisowaše, dósta kóždy z nas z jeje kobjele jedyn „Dickmannvogel“.

Wjele prašenjow mějachmy: Kak dołho su Serbja we Łužicy? Su woni runje tak žiwi kaž my? Wuknu šulerjo tam to same kaž my? A tak dale. Wulka bě zahoritosc, hdyž zhonichmy, zo so tam abitur hižo kónc 12. šulskeho lěta zložili.

W němčinje čitamy runje „Krabata“ wot O. Preußlera. Moja wučerka so njemalo dziwaše, hdyž jej dach „Krabata“ wot Měrcina Nowaka. Jej pokazach na karće wšelake městna kaž Čorný Chołmc, Wojerecy, Rakecy a druhe. Měnješe, zo bych jej móhła cyłu hodžinu wo Serbach powědać.

Christina Rougkec

Politiska Boža služba?

Hdyž so nas něchtó praša, hač móže so politiska Boža služba swječić, potom bychmy drje hnydom z „ně“ wotmołwili. Je nam tola znate, zo na Božich službach Bóh k nam rěči a my na Bože słowo z modlitwami a kěrlušemi wotmołwimy. Politika, kaž měnimy, nima tu ničo pytać.

Ale potom so dopominamy, zo ma (po Lutherowym měnjenju) naše cyle žiwjenje Boža služba być a zo ma so Boža lubosc a Boža wola w našim wšědnym žiwjenju wotblyšćować. Hdyž temu tak je, potom maja tež podawki wšědného žiwjenja swoje městno w Božej službje měć. Prašamy so potom na kemšach za Božej wolu za naše cyle žiwjenje. Druhdy to samo rěka, zo so potom wosebite Bože služby swjeća, na př. za wuchowanje džělowych městnow abo přećiwo wužiwanju atomoweje energije. Wjele

křesćanow so potom praša, hač je to hišće Boža služba abo hač njeje to wjele bóle demonstracija za druhich.

Ewangelska cyrkej w Němskej je wo tym přemyslowała a mały přinošk k tutemu prašenju wozjewila. Tam so praji, zo su politiske Bože služby móžne, haj druhdy samo trěbne, zo bychmy potłóčowaných a wobčežených podpěrowali. Na tajkich Božich službach pak

ma so najprjedy za Bohom a za Božej wolu prašeć a što Bože słowo k temu praji. Při tym ma so tež wobkedźbować, zo so ničo njezatama abo njewustorči, kotryž je drugeho měnjenja. Tak widžane su politiske Bože služby móžne. Wone pomhaja k temu, Božu wolu lěpje spóznać, ale njemóžeja konkretne pokiwy za rozrisanje problemow dawać.

A.

Přeprašujemy

03.03. – 2. njezdziela w póstnym času

10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert)

w samsnym času Boža služba za dźěci

13.30 hodž. kemše w Budestecach (sup. Albert)

09.03. – sobota

14.00 hodž. wosadne popođnje w Bukecach (sup. Albert)

10.03. – 3. njezdziela w póstnym času

9.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Slepom (sup. Albert)

11.45 hodž. nutrnosc w rozhłosu (sup. Albert)

16.03. – sobota

15.45 hodž. wosadne popođnje w Drježdžanach (sup. Albert)

17.03. – 4. njezdziela w póstnym času

8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (farar Malink)

9.30 hodž. kemše w Hrodzišću (sup. Albert)

24.03. – 5. njezdziela w póstnym času

11.45 hodž. nutrnosc w rozhłosu (farar Malink)

31.03. – 6. njezdziela w póstnym času

14.00 hodž. kemše na Horach (sup. Albert), po tym bjesada

05.04. – Čichi pjatk

11.45 hodž. nutrnosc w rozhłosu (sup. Albert)

14.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert)

07.04. – 1. džen jutrow

13.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (sup. Albert)

08.04. – 2. džen jutrow

10.00 hodž. kemše w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert) w samsnym času Boža služba za dźěci

11.45 hodž. nutrnosc w rozhłosu (farar Malink)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. Rjaduje Serbska přédarska konferenca. – Domowina-Verlag GmbH, Tuchmacherstraße 27, 02625 Bautzen. Redaktor a skazanski: sup. Siegfried Albert, Serbski kěrchow, 02625 Budyšin, tel. 03591/481280. – Sadžba: Serbske Nowiny Budyšin, čišć: Serbska čišćernja tzwr w Budyšinje. – Wuchadza jónkróc za měsac. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Nr. 1000028450, Kreissparkasse Bautzen, BLZ 85 550 000